

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANONIMUS

Cartea creștină a morților / Anonimus. - București:
Editura Ganesha, 2021
ISBN 978-606-8742-78-6

2

Copyright © 2021

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594
e-mail: contact@edituraganesha.ro
web: edituraganesha.ro

Anonimus

CARTEA CREȘTINĂ A MORȚILOR

Dezvăluiri despre taina morții
în perspectiva creștină

Prefață	5
Cuvânt înainte	8
Capitolul 1 Înțelegerea morții	17
Capitolul 2 Ajutor pentru cei care mor	29
Capitolul 3 Ce este sufletul comparativ cu spiritul	37
Capitolul 4 Misterele morții	42
Capitolul 5 Ce devine sufletul după moarte	51
Capitolul 6 Diferențele dintre Cartea egipteană a morților, Cartea tibetană a morților și tradiția druidică	79
Capitolul 7 Comunicări cu cei fără trup extrase din mărturii	101
Concluzie	111
Anexă Rugăciuni pentru morți	127
Glosar	145

PREFAȚĂ

Moartea este doar cealaltă față a vieții, analogic unei medalii care are două fețe, una care se vede, iar cealaltă obligatoriu invizibilă, până când se întoarce medalia. Așadar, moartea reprezintă aspectul invizibil al vieții. Invizibil însă nu înseamnă inexistent sau absent, ci înseamnă că este vorba pur și simplu de un alt plan al conștiinței, inaccesibil celor cinci simțuri obișnuite ale ființei umane; și că este ceva misterios, devenind astfel subiectul acestei cărți.

Autorul, prin slujba sa de preot, are experiență în ceea ce privește moartea, căci veghează oamenii în agonie, apoi oficiază ritualurile de înmormântare și rostește rugăciunile impuse de Biserică, dar și ritualurile specifice tradiției de două mii de ani a creștinismului; iar ulterior este necesar să aline suferința familiilor. Prin statutul său episcopal, a fost pus inevitabil în situația de a înțelege și apoi de a transmite mai departe misterele Bisericii, iar dintre acestea, misterele morții se află într-o evoluție constantă, în acord cu experiențele metafizice și relațiile de moarte clinică, pe larg publicate și căutate de un public destul de numeros. Totuși, dacă totul a fost enunțat, repetat și revizuit conform criteriilor sociologice și contribuțiilor științifice, de ce mai apare încă o lucrare pe aceeași temă? Deoarece în mintea multor oameni subzistă încă două atitudini:

1. Aceea de a nu se instrui, din cauza pierderii reperelor de referință ale credinței și îndepărtării treptate de realitățile religioase sau spirituale, din cauza „de-creștinării” Europei.

2. Aceea de a se baza în mod exclusiv pe relațiile experiențelor de moarte clinică, fără ca ulterior să existe vreo formă de educație cu privire la ceea ce urmează dincolo sau vreun „mod de utilizare” pentru viața de după viață; pentru că a crede este liniștitor (când implică a evita să gândești și să meditezi), după cum sugerează și un cântec celebru

Aceasta se petrecea aproximativ acum 40 de ani, între anii 1975 și 1980, când îmi făceam turneele de conferințe în calitate de episcop exorcist al unuia dintre patriarhatele Bisericii Ortodoxe.

Însă un eveniment excepțional, din sferele înalte ale Vaticanului, m-a ajutat mult în modul de expunere a acestui subiect. Este vorba despre un articol care a apărut în „Osservatore Romano” din 2 aprilie 1979, semnat de mâna celui care era al doilea personaj în Biserica Romano-Catolică în materie de doctrină, după Sanctitatea Sa Papa, adică prefectul Sacrei Congregații a riturilor, fostul Sfânt Oficiu al fostei Inchiziții. Iată fraza despre care vorbesc: „Cu siguranță, Biserica nu promovează reîncarnarea, dar în această direcție vă invit pe toți să faceți cercetări...”

În limbaj iezuit aceasta ar putea să însemne: „Ne-am înșelat, dar nu îndrăznim să recunoaștem, pentru a nu ne confrunța cu oprobiul sau dezamăgirea, așa că haideți să reluăm de la început fundamentele Bisericii, așa cum ne-au fost învățate, și să rămânem în tradiția și magisteriul care ne-au fost revelate în timpurile apostolice ale Bisericii.”

La ghiciți cine a semnat un astfel de document?! Eminența Sa Cardinalul Joseph Ratzinger care, după cum știe fiecare, a devenit Sanctitatea Sa Papa Benedict al XVI-lea.

Nu putea fi mai bine spus și cu siguranță nu cu o asemenea referință, astfel încât, ca urmare, nu mai era necesar să îmi tot scot și să îmbrac sutana pentru a răspunde întrebărilor suscitade de titlul a două dintre conferințele mele fetiș: „Biserica și reîncarnarea” și „Biserica față în față cu paranormalul”.

CAPITOLUL 1

ÎNȚELEGEREA MORȚII

„Socrate spune că oamenii care au trăit pe pământ se reîntâlnesc apoi după moarte și se recunosc.”

Allan Kardec

„Nu încercați să înțelegeți omul de la naștere până la moarte, ci mai degrabă de la moarte până la naștere.”

Platon

I Generalități referitoare la conceptul de moarte

În mod cert moartea este o fatalitate care poate duce la disperarea și suferința tuturor celor care pierd o ființă iubită. Însă acesta este doar aspectul uman al confruntării logice a ceea ce s-a convenit să fie numit „suflet” în cultura noastră iudeo-creștină și occidentală, care fiind încarnat într-un trup de materie perisabilă va trebui în mod necesar să îl abandoneze prin procesul natural al morții; ceea ce, în mod evident, conduce la o pierdere afectivă pentru toți cei care au întreținut cu acest suflet tot felul de legături (emoționale, intelectuale, afective etc.).

Cu siguranță ați putut observa că atunci când o persoană moare ea are dreptul la un fel de reabilitare, de respect melanjat cu indulgență pentru trecutul său, chiar dacă, la modul general, această persoană era antipatică tuturor. Prin urmare, s-ar părea că moartea sfințește ființele în ochii contemporanilor lor, care se simt obligați ca în timpul ceremoniilor religioase să aducă un elogiu aproapelui lor, chiar dacă în spatele lui realitatea este diferită, fiind vorba

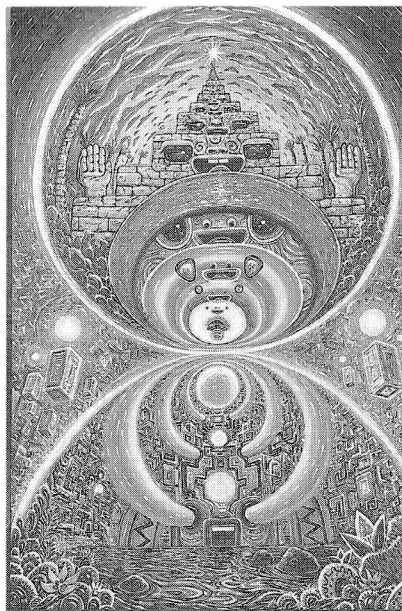
aici despre ceea ce se numește respectarea conveniențelor sociale, ceea ce nu împiedică limbile să se dezlege după înmormântare, ca prin magie.

II Cele trei întrebări existențiale ale înțelepciunii antice

Este adevărat că tema de meditație a filosofiei antice a lui „Cine sunt eu? De unde vin? Unde mă duc?” ne obligă să reflectăm pe de o parte la moarte, iar pe de altă parte la perioada de dinainte de naștere, adică la „De unde vin?”; și mai ales la cea de după moarte, adică la „Unde mă duc?”, pentru a găsi, în parte, răspunsul la celebra întrebare existențială a lui „Cine sunt eu?”.

Aceasta este calea bătorită a destinului, admisă în mod curent, care modelează încă de la începuturile timpurilor, între predestinare și liber-arbitru, existența ființelor umane scindate între ignoranță sau refuzul de a înțelege adevărurile imanente și trezirea celor care au avut acces la o cunoaștere revelată (religioasă, esoterică sau filosofică) pentru a dezvolta un sens moral, sprijin privilegiat în pelerinajul lor terestru.

Așadar, iată problema esențială: noi ignorăm aproape complet legile cosmice ale Universului și ne mulțumim să între-

ținem credințe milenare sau dogme, de multe ori imposibil de verificat, care sunt uneori doar superstiții empirice sau presupuneri de natură emoțională sau irațională.

III Dharma, animismul și păcatul originar ne condiționează conștiințele, mentalitățile și inconștientul

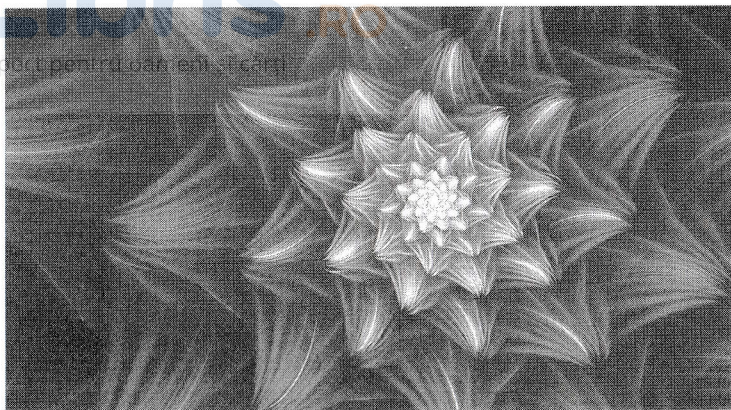
Descoperim, de fapt, că omenirea, la începutul celui de-al treilea mileniu după venirea istorică a Omului care a întrupat Prezența Dumnezeiască pe acest pământ, este scindată între trei tendințe majore, și anume:

Prima: supunerea la o *dharma*¹ veșnică sau la o ordine cosmică universală, care ne permite, prin transmigrarea sufletelor, să ne împlinim și să ne perfecționăm, prin conceptul

1 *Dharma* = Ordine cosmică, lege morală. (Conform Dicționarului Marabout al religiilor, ediția din 1972.)

Hinduismul și budismul împărtășesc în comun ideea că întregul Univers (inclusiv ființele vii) este un ansamblu de elemente autonome aflate într-un echilibru precar. Atunci când totul este în ordine, când totul funcționează bine, este *dharma*, care este amenințată totuși de forțele răului. Dacă această ordine este amenințată prematur, adică înainte de sfârșitul ciclului normal, hindușii consideră că *Vishnu* se întrupează ca să învingă răul (doctrina avatariilor). Budiștii, la rândul lor, pun accentul pe ideea că adevărata lege morală (*dharma*) este aceea de a ajunge la anularea dorinței umane, starea de beatitudine extremă, obținută în urma practicii lui *sunyata* (stare a psihicului eliberat de toate gândurile), pentru că lumea în care trăim este în mod necesar dedicată luptei dintre forțele opuse (bucurie și durere, cald și rece etc.). În cele din urmă, cuvântul *dharma* desemnează doctrina fundamentală a budismului, în timp ce hindușii numesc religia lor *Sanatana Dharma* (legea cosmică eternă). Diferența constă mai ales în sistemul valorilor propuse de cele două religii; budismul se concentrează pe aspectul interior al legii morale: renunțarea la jocul lumii pentru a obține *nirvana*, iar hinduismul subliniază noțiunea de ordine socială: în lumea zeilor, *dharma* este oglindită de organizarea funcțională a panteonului; în lumea oamenilor o reprezintă sistemul de caste, cultul respectiv, condus după regulile stabilite; în natură, *dharma* este armonia universală; fazele lunii, cursul soarelui, faptul că musonul apare la momentul cunoscut etc.; însă, de asemenea, este de la sine înțeles și faptul că oamenii trebuie să acționeze „așa cum este necesar”.

de justiție imanentă, numită într-un mod foarte simplificat *legea reîncarnării*, bazată pe retribuția meritelor sau datoriiilor strânse într-o viață anterioară și care trebuie compensate prin viața actuală. Acest aspect preocupă mai mult de jumătate din populația lumii, precum și toate tendințele religioase și filosofice combinate, din timpuri imemorabile, și care sunt localizate în mod tradițional în teritoriile din Est și din Orient, raportat la Europa.

A doua: credința în puterile spiritului celor care sunt morți și pe care îi venerăm cu respect, superstiție sau chiar mai mult, care îi obligă, prin acțiunea legilor magice, să ne servească. Aceasta este numită în mod comun de către etnologi, sociologi, teologi și istorici, *animism*². Acest termen provine

2 **Animism:** „Formă foarte răspândită de religie sau filosofie care constă în înzestrarea fiecărei ființe din Univers cu unul sau mai multe suflete. Conform naturii acestor suflete, există credințe foarte diferite, ca și despre localizarea lor în trupuri. Lumea indiferenței nu există; peste tot și în fiecare domnește o putere redutabilă sau tutelară, care este important să consimți la a respecta strict prescripțiile și interdicțiile. Viața socială și personală este delimitată de o rețea de tabuuri și oscilează între teroare și exaltare. Oricine înfruntă tabuurile atrage cele mai grave nenorociri; cine le respectă va cunoaște fericirea. Orice acțiune se realizează în prezența și sub invocarea unei multitudini de suflete care gravitează în jurul și în interiorul fiecărei ființe, ca un roi de albine invizibile. Este un fel de dublare spirituală a naturii materiale. Frica de spirite, de demoni și de strămoși domină universul și exercită o mai mare influență de moment

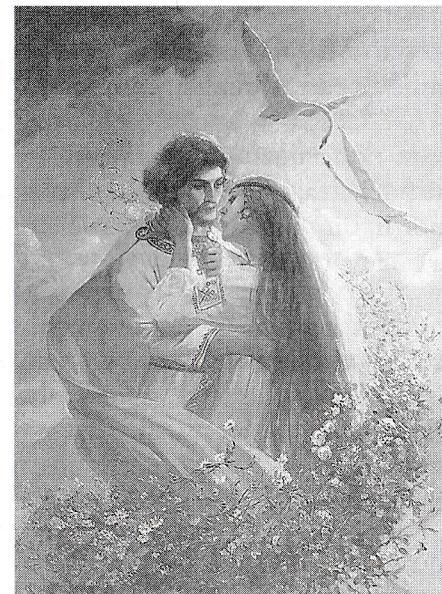
din cuvântul latin *anima* care semnifică energia vieții personalizată în fiecare ființă sub forma unui suflet, care animă materia fizică perisabilă și îi dă viață prin mișcare și acțiune.

Animismul este majoritar în întreaga Africă, în Insulele popoarelor creole și chiar în ținuturile așa-numitelor civilizații arhaice; însă a supraviețuit și în America de Sud și de Nord, la amerindieni, sub o formă diferită, căci este corelat cu o revelație imemorială.

A treia: dogma păcatului originar și mântuirea finală, prezentă în creștinism, dar și în ceea ce s-a convenit să se numească religii monoteiste, în ordine cronologică: iudaismul, creștinismul și islamismul. Aceasta reprezintă mai mult de o treime a umanității și să nu uităm că sunt regiunile unde se iau cele mai importante decizii ale omenirii, din punct de vedere politic, dar și economic, adică întregul Occident, de la Europa până în America, dar și Orientul Mijlociu și sateliții săi.

Pe scurt, aceste tendințe majoritare au modelat credințele și comportamentul nostru cu privire la moarte. Un exemplu evident: în Occident se poartă în mod obligatoriu negru la înmormântare și în perioada de doliu, într-o stare de tristețe și reculegere; pe când în Orient, dimpotrivă, oamenii se îmbracă în alb, dansează și sunt fericiți, sau măcar încearcă

decât cultul, când acesta există, pentru un zeu creator și justițiar.” (Dicționarul Marabout al religiilor)

să fie, pentru cel care e pe punctul de a muri, căci se crede că acesta va fi eliberat din lanțurile suferinței și că intră într-o lume de pace și lumină, adică un fel de nirvana.

Educația religioasă și tabuurile socio-culturale din acest domeniu ne-au codificat comportamentul și indirect mentalitatea; ceea ce implică o viziune foarte diferită asupra morții, din punctul de vedere filosofic, religios sau areligios la care ne referim.

IV Încercările vieții sunt aducătoare de întrebări și trezire

Aproape mereu, cu ocazia unui doliu, a unei mari încercări, a unei diminuări a stării de sănătate sau în așteptarea morții se produce o trezire salvatoare a ființei umane, care caută atunci să înțeleagă ce i se petrece și de ce trebuie să treacă prin aceasta. Atunci „de ce?”-ul și „cum?”-ul vieții devin mai importante decât confortul moral al unei vieți

petrecute altădată ocupat fiind cu îndeletnicirile de zi cu zi și căutând bucurie în timpul care trece. Într-adevăr, între absolut și relativ, ființa umană caută un intermediar sau o inteligență creatoare, infinit de bună și atentă, pentru a înțelege ceea ce i se petrece.

Astfel, pentru a nuanța mai bine dogmele pure și dure sau cerințele morale ale marilor tradiții multimilenare, este

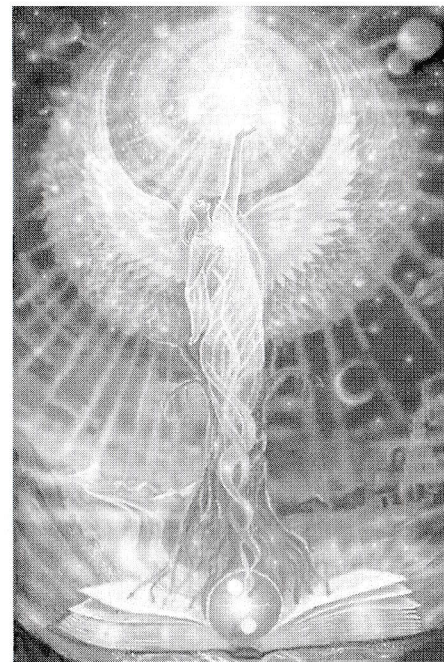
necesar să fim ajutați în procesul de înțelegere a legilor Universului, de exemplu, prin descoperirea căilor înțelepciunii. Printre acestea se disting cele ale spiritualității și esoterismului sacru prin comparație cu dogmele, pentru a le completa în mod eficient, și pe care le consider, la momentul actual, ca fiind cele care permit înțelegerea simplificată a ceea ce ne tulbură, ne angoasează sau ne sperie.

Ulterior și pentru o mai bună înțelegere a ceea ce se prezintă în această lucrare, am făcut apel la trei surse de cunoaștere: religiile, înțelepciunea universală și știința spirituală luminată și concretă, care a devenit cvasiverificabilă.

Astfel, grație acestei metodologii experimentale, am putut, de mai bine de 40 de ani, să mă conectez la viața persoanelor disperate și suicidare, în speranța de a le lumina sufletele până la punctul de a tranzita de cealaltă parte a voalului, și astfel de a contribui în mod modest la ajutorarea aproapelui meu,

conform celebrului îndemn al Evangheliei: „*Ceea ce voi faceți pentru cel mai neînsemnat dintre voi, pentru Mine faceți*”.

Așadar, dintr-o convingere profundă bazată pe realități verificate adesea, lucrarea aduce în atenția marelui public o temă de meditație circumstanțială asupra unei teme majore, și nu doar asupra unor afirmații ridicate la rang de adevăruri de către autoritățile religioase, esoterice sau filosofice.

La prima vedere, acest aspect poate părea îndrăzneț pentru un cleric, ar spune tradiția, însă, nu fără umor, îndrăznesc să precizez și eu că este vorba despre tradiția primordială a adevărului etern revelat, și nu doar despre tradiția de multe ori trunchiată a unei religii intrate în criză, cel puțin în Occident.

Iată unul dintre motivele angajamentului meu spiritual referitor la prezentarea acestor cunoștințe, despre care religiile se află adesea în dezacord cu învățăturile filosofice sau metafizice ale marilor tradiții inițiatice.

V Cu privire la utilizarea capacităților mediumnice și a spiritismului luminat pentru a înțelege viața de apoi și calea sufletului

Am recurs la practicile unui spiritism spiritual și religios luminat, însă nu cum este văzut de marea majoritate a creștinilor, în ignoranța lor superstițioasă. Pentru mine, spiritismul luminat este mijlocul practic și direct de a avea acces la ceea ce aș numi „banca de date a cunoașterii universale despre legile Universului”, ceea ce modifică totul din punct de vedere etic.

Din fragedă pruncie, am simțit cum din invizibil o mână îmi ghida destinul, iar în perioada adolescenței, experiențele spontane cu cei din lumea de dincolo m-au pus în legătură cu suflete elevate, pentru a-mi îndruma preoția spre o eficiență spirituală și, de asemenea, pentru amplificarea compasiunii față de aproapele meu și a adorației față de Creatorul meu. Din această cauză nu am mai trăit stări de frică sau angoasă în fața morții de mult timp și sunt gata să accept stările de acest gen ale celor din jurul meu și să înțeleg aparențele care maschează pentru noi realitatea intangibilă a unei virtualități atemporale.

De mulți ani, grație ghidării metafizice a multor mediumi spirituali autentici, ale căror capacități extrasenzoriale le-am verificat riguros și imparțial, am reușit să interoghez invizibilul și să caut să verific în timp acuratețea mesajelor post-mortem care mi-au fost dezvăluite.

Desigur că acești mediumi activi nu sunt văzători în sensul vibratoriu comun al capacităților lor psihice; ei sunt, înainte de toate, suflete predestinate care au capacitatea de a intra în rezonanță psihică, emoțională, senzorială și vibratorie cu sufletele celor fără de trup; și fără a prezenta nici cel mai mic fenomen de obsesie sau de posesiune, să se lase pentru o anumită perioadă de timp „puși deoparte” de un spirit fără trup sau eliberat de planul material, astfel încât acesta să se poată exprima direct, fără a fi forțat prin artificiile necromanției sau ale transcomunicării greșit sau iresponsabil practicate.

În concluzie, aș spune că un medium spiritual autentic reprezintă, analogic vorbind, un fel de „telefon” pentru a conversa cu lumea de dincolo, cu cei dragi care ne-au părăsit și, de asemenea, atunci când acest lucru este posibil și permis din planurile superioare ale legilor universale ale lui Dumnezeu manifestat, cu lumea sfinților, a marilor spirite, a ierarhiilor angelice și spirituale din planurile superioare ale Creației dumnezeiești.

În acest sens, iată unul dintre primele mesaje post-mortem primite din invizibil prin vectorul uman care practica spiritismul luminat.